

Rodinná dovolená v roce 2040, Sára Petrásková, 3TB

Posmutněle jsem seděla na měkké pohovce a sledovala ponuré televizní zprávy. Bytem se linula sladká vůně hotového jablečného štrúdlu. Na konferenčním stolku v obývacím pokoji ležely tátovy noviny plné aktuálních zpráv a novinek. Rozmrzele jsem se pohledem obrátila k okenním tabulím, které (což bylo docela překvapivé) stále držely pohromadě, a zaposlouchala jsem se do neustupujícího bubnování deště, burácivých hromů a ledového vichru, který šlehal korunami stromů jako o závod. V nástěnném kalendáři vedle ledničky byl celý tento týden výrazně a tučně zakroužkován s nápisem „Rodinná dovolená“, na kterou jsme se všichni společně těšili už celý půlrok.

Má máma pracovala jako zdravotnice. V posledních dnech skoro nebyla doma, protože v nemocnici bylo stále co na práci. Spoustu lidí si chodilo stěžovat na bolesti hlavy nebo závratě, hromadil se počet alergických záchvatů a neočekávaně vzrostl počet infarktů u starších lidí. Když přišla domů, byla tak znavená, že náš táta musel z komody ve špajzu vytáhnout zaprášenou kuchařku po babičce a něco ukuchtit sám. U nás doma přestávaly vonět bábovky, štrúdlly, koláče a buchty, protože tak daleko náš tatínek v kulinářství zase nebyl, a tak jsem pro sestru za kapesné musela po škole chodit do pekárny pro rybízové koláče a perníky s citrónovou polevou.

Ovšem tento týden měl pro naši rodinu být odpočinkem. Měl nás vytrhnout z rutinního života, na krátký čas nás měly opustit koleje každodennosti. Máma konečně mohla pořádně a nepřerušovaně spát, táta si měl odpočinout od práce, sestra nemusela chodit do školy a já nemusela psát velký test z chemie a matematiky. Prostě; Rodinná dovolená.

Místo toho, abychom právě podstoupili otravnou pasovou kontrolu, máma pekla štrúdl, táta se to marně pokoušel nějak zachránit a sestra plakala v pokojíčku s plyšovým králíkem v klíně. A já seděla na kraji pohovky a slzy měla na krajíčku, při pohledu na silnou bouřku s blesky, hromy a šlehajícím větrem. Vylekaná dáma v televizi, s krátkými kaštanovými vlasy spletenými do copu, oblečená v elegantních šatech s motivem růží, koktavě četla tu zprávu, která nás všechny jakoby polila střídavě na kost ledovou a vřelou vařící vodou, a my zůstali stát na místě, před místním letištem, se zabalenými kufry a zavazadly a nachystanými letenkami s doklady. „Již zemřelo pět lidí, zbytek obyvatel postižených oblastí je evakuován. Situace se zdá být horší a horší. Bortí se domy, ulice, parky i nákupní centra. Divoká voda s sebou bere cokoli i kohokoli se jí postaví. Náš reportér je na místě, přímo v centru dění, v centru Amsterdamu.“ „Ale no tak, Emo,“ řekla máma a položila keramický talíř se štrúdlm z listového těsta na skleněný stolek. „Všechno bude v pořádku, uvidíš.“ Postrčila přede mě mátový čaj z čerstvých lístků s medem a citrónem. Malá, nevýrazná a průhledná slza se mi prodrala z oka a pomalu stékala po mém obličejí. „Podobná situace brzy čeká i Benátky, meteorologové varují, že přijdou silné povodně, záplavy, bouřky, vichřice,“ Máma prudce vypla televizi. „Běžte k čertu,“ zamumlala tiše a v zástěře odešla ke dveřím tátovi pracovny, odkud se ozýval tátův smutný, ovšem nevzdávající se hlas. Když máma vešla, oznámil: „Všechny letenky, zájezdy, výlety, dovolené či školní exkurze byly stornovány.“

Druhý den ráno nám z důvodu nepříznivého počasí zrušili školu. V televizi nám oznámili nebezpečí vycházení do ulic a potom se signál vypařil, kdo ví kam. Jen táta, který měl v práci nahlášenou dovolenou, seděl rozzlobeně v křesle obývacího pokoje a s hrnkem kávy bez mléka si četl noviny s tučně zvýrazněným titulkem „Kvůli znečištění Země odumírají korály v moři“. A já ležela zabalená v posteli a bylo mi smutno a nanic z toho, co se děje. A co bylo nejhorší; už jsem s tím nemohla nic udělat. Nemohla jsem pomoci.